Küçük Köstebek'in Günlüğü

Çınar BİBER

Küçük Köstebek'in Günlüğü

Çınar BİBER

Yerin derinliklerinde, toprağın serin ve karanlık olduğu yerde küçük bir köstebek yaşardı. Küçücük ve yuvarlaktı, bir kedi yavrusu kadardı; kadife gibi koyu kahverengi tüyleri ve yumuşacık siyah bir burnu vardı. Minik yuvarlak siyah gözleri loş ışıkta iyi görebiliyordu. Küçük yuvarlak tel gözlükler takar ve her zaman küçük kırmızı bir günlük taşırdı. Günlerini ona yazardı.

Her sabah küçük köstebek gözlüklerini takar ve minik yeşil kalemini çıkarırdı. Günlüğüne tünel kazmayı yazardı. Büyük pembe kürek biçimindeki patileri toprağı itmek için mükemmeldi. 'Bugün kaydırak gibi kıvrılan yeni bir tünel kazdım,' diye yazdı. 'Aşağı, aşağı, aşağı iniyor, sonra yukarı, yukarı, yukarı çıkıyor. Bakalım nereye gidecek.'

Küçük köstebek keşfetmeyi severdi. Dolaşık iplere benzeyen kökler ve karanlıkta parıldayan taşlar bulurdu. Tatlı havuç gibi tadı olan bir kökü yazdı. Dokununca parlayan bir taşı yazdı. Yazarken minik pembe kuyruğu sevinçle kıpırdanıyordu. 'Yer altı sürprizlerle dolu,' diye yazdı. 'Burada yaşadığım için şanslıyım.'

Bir gün kazarken küçük köstebek minik bir ciyaklama duydu. Sesi takip etti ve kaybolmuş bir böcek buldu. 'Endişelenme,' dedi köstebek. 'Yolunu bulmana yardım edeceğim.' Güçlü patileriyle böceğin evine giden bir yol kazdı. Böcek ona teşekkür etti ve köstebek bunu günlüğüne yazdı. 'Bir dosta yardım etmek iyi hissettiriyor,' diye yazdı.

Başka bir gün köstebek Kıvırcık adında bir solucanla tanıştı. Kıvırcık üzgündü çünkü en sevdiği çamurlu gölcüğü bulamıyordu. Köstebek tam nerede olduğunu biliyordu. Kıvırcık'ı bir tünelden geçirerek sıcacık bir yere götürdü. Kıvırcık çok mutlu oldu! Köstebek yazdı: 'Kıvırcık iyi bir dost olduğumu söyledi. Bu içimi ısıttı.'

Küçük köstebek bir karınca ailesiyle de tanıştı. Yeni bir eve taşınıyorlardı ve yiyeceklerini taşımak için yardıma ihtiyaçları vardı. Köstebek büyük patileriyle tohumları ve kırıntıları taşıdı. Karıncalar sevinçle bağırdı. 'Çok güçlüsün!' dediler. Köstebek günlüğüne yazdı: 'Güçlü olmak iyi, ama nazik olmak daha iyi.'

Bir öğleden sonra köstebek parlak bir çakıl taşı buldu. Bunun bir hazine olduğunu düşündü. 'Bugün bir hazine buldum. Küçük, pürüzsüz ve gökyüzü gibi mavi. Onu tünelimde saklayacağım,' diye yazdı. Çakıl taşını özel bir yere sakladı ve kendini zengin hissetti.

Küçük köstebek sık sık karanlık hakkında yazardı. 'Karanlık korkutucu değil,' diye yazdı. 'Yumuşak ve sessiz, bir battaniye gibi.' Duyduğu sesleri yazdı: suyun damlaması, minik ayakların tıpırtısı, büyüyen köklerin hışırtısı. 'Yer altının kendi müziği var,' diye yazdı.

Bir gün köstebek yukarı, yukarı, yukarı giden bir tünel kazdı. Birden pembe patileri toprağı delip açık havaya çıktı. Gözlerini kırpıştırdı. Daha önce hiç yerin üstüne çıkmamıştı. Aydınlık ve büyüktü. Ağaçlar, çiçekler ve mavi bir gökyüzü gördü. Biraz korktu, bu yüzden hemen aşağı indi.

Ama köstebek dışarı bakarken günlüğünü düşürmüştü. Günlük çimenlerin üzerinde yatıyordu, kırmızı kapağı güneşte parlıyordu. Tam o sırada Baykuş uçarak geçti. Baykuş'un yumuşak gri-kahverengi tüyleri, büyük kehribar gözleri ve mavi örgü bir atkısı vardı. Günlüğü fark etti ve aldı. 'Bu da ne?' diye öttü. Açtı ve okumaya başladı.

Baykuş köstebeğin tünellerini, köklerini, dostlarını ve hazinesini okudu. Çok sevindi. 'Bunlar harika hikâyeler!' dedi. Günlüğü kahverengi çantasına koydu ve dostlarını bulmaya uçtu. Küçük turuncu bir yelek giyen Tavşan'ı ve minik sarı bir papyon takan Kirpi'yi buldu. 'Şunu dinleyin!' dedi Baykuş.

Baykuş günlüğü yüksek sesle okudu. Tavşan'ın uzun kulakları dimdik oldu. 'Kaydırak gibi kıvrılan bir tünel mi? Ondan aşağı kaymak istiyorum!' diye haykırdı. Kirpi utangaççça gülümsedi. 'Köstebek bir böceğe yardım etmiş,' dedi. 'Bu çok nazikçe.' Hepsi hikâyelerin özel olduğunda hemfikirdi. 'Köstebeği bulup ona söylemeliyiz,' dedi Baykuş.

Ertesi gün Baykuş, Tavşan ve Kirpi köstebeğin tünelinden seslendi. 'Küçük Köstebek, dışarı çık! Hikâyelerini çok seviyoruz!' Köstebek şaşırdı. Yavaşça yukarı çıktı. Gözlükleri yamuktu. Tavşan heyecanla zıpladı. 'Günlüğün muhteşem!' dedi. 'Bize daha fazlasını okur musun?' Köstebeğin kalbi mutlulukla doldu.

Köstebek hikâyelerini yeni dostlarına okudu. Solucanı, karıncaları ve parlak çakıl taşını okudu. Tavşan güldü. Kirpi sessizce dinledi. Baykuş bilgece başını salladı. 'Yer altı yaşamın maceralarla dolu,' dedi Baykuş. 'Yazmaya devam etmelisin.' Köstebek deneyimlerinin özel ve değerli olduğunu fark etti. 'Devam edeceğim!' diye söz verdi.

O günden sonra köstebek daha da çok yazdı. Yerin üstündeki yeni dostlarını yazdı. Güneşi ve çiçekleri yazdı. Hikâyeleri paylaşmanın sevincini yazdı. Günlüğü kalınlaştı. Ve her akşam dostlarına yeni bir hikâye okudu; onlar da dinlemek için etrafına toplandı.

Küçük köstebek herkesin deneyimlerinin değerli olduğunu öğrendi, karanlıkta gerçekleşseler bile. Mutlu bir kalple yazmaya devam etti ve kırmızı günlüğü hep yanındaydı. Ve dikkatle dinlerseniz, onun sıcacık yer altında dostlarına hikâye okuduğunu duyabilirsiniz.